

Борітесь — поборете!

Ч. 3

Грудень 1967

Рік I

На крові тих, що впали на по-
лі бою... в наступі на ге-
стапівські й енкаведівські гнізда
й загони, на крові тих, що заму-
чені по тюрях і таборах, виро-
стала бессмертна легенда вою-
ючої поневоленої нації, що вог-
ненним смолоскипом горить в
серцях і душах народу й освічує
шлях у майбутнє.

З Декларації Проводу ОУН з на-
годи закінчення II світової війни.

Еміграція рятує особовість України

Міжнародно-правної суб'єктивності УРСР не визнають ані теоретики міжнародного права, ані чужинецькі дипломати і політики. Відомими стали вислови державних діячів США, а саме: президента Рузвелта, амбасадора Кеннена і сучасного міністра закордонних справ Раска, в яких вони, на жаль, по-

суб'єкт його...» (В. М. Корецький в УРЕ, том 17-ий, стор. 628). А з матеріалів конференції в Ялті стало відомим, що Рузvelt поступився Сталінові в справі допущення УРСР до ООН виключно з тактичних міркувань. Він уважав несуттєвим, що через допущення УРСР і БРСР до ООН уряд СРСР одержить три голоси в ООН, бо признанням за великородзянами права вета в Раді безпеки була і тим забезпечена політична гегемонія цих великородзян на фармі ООН.

Одним з найважливіших завдань зовнішньої діяльності урядів суверених держав є всеобща інформація зовнішнього світу про самобутність свого народу. Тож амбасади суверених держав використовують кожну нагоду, щоб ширити відомості про власні культурні надбання і на кожному кроці акцентують національну особовість свого народу та демонструють для чужинців все те, що робить їх народи тим, ким вони є: поляками, французами, індійцями, альжирцями, мадярами, румунами, чи єгиптянами.

Якщо б уряд УРСР був справжнім речником українського народу, то по всіх державах світу були б сьогодні амбасади українські, а український народ, один з найбільших і найбагатших в Європі, був би добре відомим у світі і його респектували б як відрubний народ з власним минулым і великими культурними та економічними можливостями у майбутньому. Сьогодні ще утворюють українців з росіянами.

Амбасади СРСР не протидіють цьому фактам, а їх інформативна діяльність спрямована якраз на те, щоб затирати національні різниці всередині СРСР. У виданнях і виступах говориться про «один радянський народ» і «одну радянську культуру», тому все, що з СРСР, називається на Заході «русске». У спорті є чемпіони різних національностей, але світової слави спортсмени з України — це «руські чемпіони». Космонавт Попович — це «руський». Це ж саме з корифеями науки і культури з України. Яскравим прикладом є випадок з прославленим фільмом «Тіні забутих предків» (за М. М. Коцюбинським). Міжнародна преса відзначила

25-РІЧЧЯ УПА

Що УПА витримала в боротьбі проти гітлерівських окупантів і була в силі провадити довголітню боротьбу проти сталінських орд в Україні, завдячувала вона чіткій політичній програмі. Що і до сьогодні ворог ширить неправду про УПА, свідчить, що глибоко закорінилися в народі ідеї, за які гинуло вояцтво УПА.

Хоч УПА в першій мірі боролася, як це стверджує її програма, проголошена в 1944 р., за Українську Самостійну Соборну Державу, то вона служила і загально-людським ідеалом, бо боролася теж «за те, щоб кожна нація жила вільним життям у своїй власній, самостійній державі». Вона виходила з єдиноправильної засади: «Знищення національного поневолення та експлуатації нації нацією, система вільних народів у власних, самостійних державах — це єдиний лад, що даст справедливу розв'язку національного і соціального питання в цілому світі». Тому-то УПА вела безкомпромісну боротьбу «проти інтернаціоналістичних і фашистівсько-націонал-соціалістичних програм і політичних концепцій» та уважала їх «знаряддям завойовницької політики імперіялістів».

Засвідчення чинами вірnosti програмі УПА — це найкраще відзначення 25-річчя УПА.

рівнюють правну позицію України з позицією Тексасу, чи інших стейтів Північної Америки. Справи не змінюють і той факт, що УРСР є членом ООН. Бо навіть радянські теоретики міжнародного права заступають погляд, що «прийняття у члени ООН не перетворює несуб'єкта міжнародного права в

НА СМЕРТЬ С. БАНДЕРИ

В жалобі і смутку земля восени:
Не стало великого сина.
Йдемо до Йомо дорогої труни —
Востаннє схилити коліна.

Але прапори, що квітчають Його,
Шумлять, як розбурхані води:
— Ніколи не можна забити того,
Хто прапором став для народу!

З-над Чорного моря, Карпат і Дніпра,
І з древнього Дону рівнини
Під прапор безсмертя йде брат і сестра —
Безсмертний народ України.

І клятва мільйонів громить до небес
Мазепі, Петлюрі, Бандері:
— Ваш дух у мільйонах навіки воскрес,
Ваш дух перед нами, як сяючий хрест,
Як символ нової — державної ери!

Леонід Полтава

17. X. 1959 р.

мистецькі заслуги цього фільму, а головно «кольорит російського (!) фольклору»...

Дякуючи своїм представництвам, новопосталі держави стали відомі у всьому світі. А редакція Української Радянської Енциклопедії в зведенні про 50-тирічну «зовнішню діяльність» УРСР є всілі лише ствердити, що «УРСР неухильно і послідовно виступає за торжество принципів ленінської миролюбної зовнішньої політики Радянського Союзу». Не дивно, що у тому зведенні ані слова про акції на користь українського народу. Винятком могло б бути лише таке речення: «Представники УРСР добилися вміщення в офіційних виданнях ЮНЕСКО ряду статей і різних публікацій, присвячених Україні, її досягненням у галузі культури, науки, освіти, а також того, щоб у календар ЮНЕСКО були вміщені дати визначних діячів української науки і культури». Могли б, якщо б і в тих публікаціях не було «наукових висновків», що Шевченко і Франко свою велич завдячують «російським прогресивним діячам», а загарбання царями України «мало величезне прогресивне значення для дальнього політичного, економічного і куль-

Продовження на 4-тій ст.

Нищівним акціям Москви — безкомпромісну боротьбу!

Українська нація є велика, а що має власну національну ідеологію, політичну визвольну концепцію і визвольні організації, які борються за здійснення національно-політичних цілей, то становить дуже велику небезпеку для російсько-більшовицької імперії. Це добре знають москалі і проти української державницької думки, проти свідомих синів і дочок українського народу та проти визвольних організацій ведуть завжди, всячими способами, тотальні нищівні акції. Вони стараються в корені знищити все, що могло б привести до відірвання України від Росії. Іхні акції є різновідні.

Ми хочемо вказати на три роди нищівних акцій, що їх застосовують росіяні проти українського народу. Перший рід таких акцій — це свідома асиміляція здібних, але національно нестійких одиниць з-поміж української інтелігенції та вербування їх до російської служби. Звичайно, росіяни дають таким особам відповідні чини й матеріальні засоби та пляново роблять з них запроданців і перевертнів, якими потім успішно послуговуються у гнобленні України. Це, звичайно, кар'єристи, матеріалісти й зрадники свого народу.

Другий рід акцій росіян — це радикальне фізичне нищення або довголітнє ув'язнювання творців і членів організованого визвольного руху, які теоретично, за всяких умов, наполегливо працювали для визволення свого народу. Першим довголітнім в'язнем в половині 19 сторіччя, за проголошення нових національно-політичних і революційних ідей, був сам Шевченко — справжній творець нової національної ідеології. Прикладів такого фізичного нищення за останні п'ятдесят років маємо пребагато.

Вслід за другим родом який, тобто, за фізичними нищеннями незламних політичних діячів, росіяни стосують третій рід наступальних акцій на наш визвольний рух, чим прагнуть звести на манівці українську визвольну політику. Вони проводять ці акції пляново і рафіновано. Виразними прикладами цього є особливо ті з них, що відбувалися в першому десятиріччі після більшовицької революції й ті, що їх почали проводити більшевики в шостидесятих роках, тобто в теперішньому десятиріччі. У двадцяті роки тими акціями росіяни осягнули значний успіх. Цей успіх ворога став для нас тим грізнішим, що захистання віри серед провідної верстви розпочалося від найвищих керівників осіб.

В час, коли в Україні більшовики безоглядно розстрілювали повстанців і членів національного спротиву, колишній президент України, творець IV Універсалу проф. Михайло Грушевський, шанований усіма найбільшими українськими істориками, переговорює приватно з представниками радянської влади і повертається з еміграції на Україну, щоб там, під чужою окупацією, мирно науково працювати. Для визвольної боротьби такий крок був дуже шкідливий. Таким кроком, більше ніж хто інший,

Грушевський внес політичну дезорієнтацію в ряди української політичної еміграції та в ряди визвольних організацій в Україні. Приблизно ж у той час президент і диктатор Західної УНР д-р Євген Петрушевич творець акту 1 листопада 1918 р., заслужений парламентарист і державний діяч, втримує зв'яз-

ки з представниками радянської влади в Берліні, сподіваючись отримати якусь політичну допомогу від радянської влади для Галичини.

Можемо собі тепер уявити, як легко було більшовикам після того повним темпом ширити радяність на еміграції, заманювати людей до повороту на «радянську» Україну, зводити нанівець українську національно-політичну концепцію боротьби з ворогом, а впірі з тим приготувати смертельний удар національно-визвольному рухові в Україні і його представникам на еміграції.

Вони огідно вбивають Головного Отамана Симона Петлюру в Парижі 1926 року та рівночасно з великим завзяттям займаються нав'язуванням контактів з політично податливою частиною української еміграції, затягаючи її мирним шляхом у свій фарватер, щоб тим способом повністю зробити нешкідливу для себе.

Як бачимо, росіяни послуговуються різними родами нищівних акцій одночасно. На щастя, до провалу української визвольної політики, в той кризовий час, не допущено. Дві організації, а саме: Українська Військова Організація, а потім Організація Українських Націоналістів під проводом полковника Євгена Коновалця, стали преемниками тієї боротьби, що була розпочата безземельною революцією 1917 року і завзято, з повною відданістю, продовжували її, не зважаючи на великі жертви, серед яких полік сам полк. Є. Коновалець, підступно вбитий росіянами, та багато інших невгнучих борців за волю України і за краще майбутнє своєго народу.

Ми є тепер свідками майже повної подібності намагань ворога звести на манівці української політичної концепції й дію. Різниця поляє лише в тому, що цим разом ворожа акція прийшла пізніше, ніж тоді. Головного творця акту 30 червня 1941 року, провідника ОУН Степана Бандери, забив ворог п'ятнадцять років по війні. По його смерті відбуваються сильні напади росіян та їхніх помічників, українських перевертнів з Києва на Організацію Українських Націоналістів-революціонерів, а за недовгий час приходять спроби мирних контактів і культурних зв'язків з деякими діячами української еміграції. Поїздка групи Колосової і Коротича, всяких мистецьких ансамблів, а останньо Драча і Павличка, є ілюстрацією тих явищ.

Правда, цим разом, не зважаючи на те, що акції відбуваються 20 років після повної окупації України, політична еміграція дала гостру відсіч ворогові. Це сталося завдяки тому, що вона, як цілість, значно сильніше тепер зорганізована ніж була після першої світової війни. В наслідок твердої постави зорганізованої і політично виробленої еміграції, на передовій лінії якої стоять Закордонні Частини ОУН і всі організації визвольного фронту, очолені житими творцями акту 30 червня 1941 р.,

Продовження на 3-їй ст.

Колоніяльний визиск України

Конго займає перше місце на Заході за видобутком кобальту, алмазів, одне з перших місць за видобутком уранових руд, міді, оліва, золота, цинку, марганцю. Ці факти не є доказом, що бельгійський колоніяльний режим служив інтересам населення Конго. Чому? Бо всі багатства йшли на користь чужинецьким експлуататорам.

Не доказують нічого теж факти, що за 50 років радянсько-російського панування в Україні за «виробництвом продукції чорної металургії на душу населення Україна впевнено тримає перше місце серед провідних високорозвинених країн світу» та що хоч Україна «займає 0,5% території і де проживає 1,4% населення земної кулі, дає 7-10% світового виробництва чаюну, сталі, тракторів та видобутку вугілля» («Економіка Радянської України», ч. 5, 1967, стор. 15 і 17). Чому? Бо через колоніяльну експлуатацію українці великоодержавними шовіністами життєвий рівень українців багато, багато нижчий, ніж у високорозвинених країнах. Але що гірше: українці в порівнянні з росіянами соціально, економічно і культурно дуже прииженні.

Згідно з переписом населення в 1959 році, на населення СРСР українців припадає 17,8%, а росіян — 54,6%. Але відношення у складі спеціалістів з вищою і спеціальною середньою освітою в господарстві СРСР є корисніше для росіян, бо українців є 15,4% а росіян — 62,5%. Порівняно велике упослідження унагляднимо собі точно шойно тоді, коли зважимо, що в господарському секторі є багато кар'єровичів, які задля добре платних становищ винародовлюються. А з перепису населення знаємо, що вже 12,2% «українців» уважають російську мову рідною. Економічна менша розвинутість українців, ніж росіян, виходить теж виразно з того, що на українців припадає заледви 10,6% наукових працівників загальносоюзної кількості, а на росіян — 66%.

Неважко ствердити, що УРСР в цілому є господарсько дискримінована у порівнянні з РРФСР. На 1 липня 1965 р. населення УРСР становило 19,6% всесоюзного, а РРФСР — 54,7%. Однак капітальні вклади за 1959-64 рр. становили лише 17,3% загальносоюзних, а в РРФСР аж 60,8%, тоді, коли ще гірше представлялася справа з введеннями в дію основними фондами державних і кооперативних підприємств, бо відносні відсотки становили для УРСР всього 16%, а для РРФСР — 63%. Зрозуміло, що темп росту національного прибутку в Україні є порівняно менший, як в РРФСР; у відношенні до 1958 р. (100%) збільшився національний прибуток в УРСР на 142%, а в РРФСР — на 149%.

Вже з поданих даних виразно видно колоніяльний визиск України і її економічну відсталість.

ЧЕРВОНА РОСІЄ, ГЕТЬ З УКРАЇНИ!
Косигіна в Глесборо, де він розмовляв з Джонсоном, і в ООН, зустріли українці протестаційними транспарентами, як, наприклад, «Червона Росіє, геть з України та інших країн», «Україна для українців», «Бандера жив для справи свободи» і т. п.

БЕЗКОМПРОМІСОВУ БОРОТЬБУ!

послаблювати визвольні сили в Україні, які діють підпільно, юті, що за кордоном своєю працею стараються зміцнювати їхню крайову визвольну акцію. Цілле намагання української політичної еміграції мусить доконче йти в тому напрямі, щоб у нашій діяльності не зійтися з обраного шляху революційної боротьби, тільки залишившись на своїх національно-ідеологічних позиціях і з тих позицій вести всю визвольну працю, розв'язувати поточні політичні проблеми і усіми силами прагнути до наближення нашого національного визволення.

А. Ковач

Ці дані заперечують рівночасно твердження в тезах ЦК КПРС п. з. «50 років великої жовтневої соціалістичної революції», мовляв: «Соціалізм забезпечує всім народам СРСР фактичну рівність у політичному, економічному, культурному відношенні». Але наведемо ще кілька прикладів, яку дань мусять українці платити російському народові за «велику роль у здійсненні ленінської національної політики», як твердить в названих тезах ЦК КПРС, а на мові історичної правди: за поневолення, утилізовані денаціоналізацію. І так. В РРФСР є краща опіка над молоддю, що видно з того, що там (за даними з 1964 р.) більше піонерських лагерів (67,7%) та дитячих садів і ясел (64,93%) і більше загальноосвітніх школ всіх видів (56,3%); в УРСР є навпаки, бо лише 16,1% загальносоюзної кількості піонерських таборів, 13,98% — дитячих садів і ясел, 16,2% — загальноосвітніх школ усіх видів. Населення РРФСР має багато більші можливості будування мешкань, бо, напр., в 1964 р. із загальної суми позик Будбанку СРСР припало на Російську Федерацію 74,9%, а на УРСР — 12,0%.*)

Наум Герц

* Всі обчислення роблено на підставі видання ЦСУ «Народное хозяйство СССР в 1964 Статистический ежегодник», Москва 1965.

В ОБОРОНІ СВОБОДИ ВІРОВИЗНАННЯ

Кардинал Йосиф Сліпій, довголітній в'язень тюрм КГБ, разом з усіма Єпископами на чужині звернувся до всіх Єпископів у цілому світі «в обороні правди, справедливості й релігійної свободи» українського народу. Українська Ієпархія засуджує у цьому посланні «святкування в Україні 20-річчя знищення... Української Католицької Церкви (яку від часів австрійського панування називають Греко-католицькою), що відбулось в Україні 1946 року, і підчинення її під московську патріархію».

ДІФЕНБЕЙКЕР В ОБОРОНІ УКРАЇНИ

В канадському парламенті колишній прем'єр Діфенбейкер поставив був дnia 20. червня ц. р. таке питання: «Прем'єр Косигін стверджив у своїй промові на Генеральній асамблії ООН, що його країна засуджує імперіалізм і протистояти вітчизні, що має познаки колоніяльизму; він вимагав права на самовизначення для народів цілого світу. Чи прем'єр схотів би доручити державному секретареві закордонних справ, коли він говоритиме завтра в ООН, щоб він звернувся з закликом до СРСР здійснити в ім'я інтересів міжнародного миру ці ж принципи, дозволяючи на здійснення права на самовизначення шляхом вільного голосування народам України, Латвії, Естонії, Литви й іншим країнам, які сьогодні перебувають під зализним каблуком комунізму?»

Василь Симоненко

ЗЛОДІЙ

Дядька затримали чи впіймали,
Дядька в сільраду ескортували,
Дядька повчали і докоряли:
— Як вам, дядьку, не ай-я-я?
У кого ви крали? Ви крали в себе.
Це ж просто сором красти свій труд!
Дядько понуро тім'я теребив
І смакував махру.
Дядько кліпав товстими віямі.
Важко дивитися в очі ганьби,
Важко йому із домашніми мріями
Враз осягнути парадокси доби.
— Та воно так, — у кулях кахиков, —
Красти погано... Куди вже гірш.
Рвися з горлянки свавільним криком,
Мій неслухнаний вірш!
Чому він злодій? З якої речі?
Чому він красти пішов своє?
Дали б той клунок мені на плечі —
Сором у серце мені плює...
Дядька я вбити зневагою мушу,
Тільки ж у грудях клекоче гроза:
Хто обікрав і обскуб його душу?
Хто його совіті руки зв'язав?
Де вони, ті — відгодовані, сірі,
Недорікуваті демагоги і брехуни,
Що в'язи скрутли дядьковій вірі,
Пробираючись в крісла й чини?
Їх би за грата, їх би до суду,
Їх би до карцеру за розбій!
Доказів мало? Доказом будуть
Лантухи вкрадених вір і надій.

НИШІВНИМ АКЦІЯМ МОСКВИ —

Закінчення з 2-ої ст.
нечисленні одиниці, схильні проломлювати український національний фронт, так, як того бажає ворог, покищо стрималися і, можливо, прийдуть до розуму та усвідомлять собі небезпеку, що її вони могли б витворити своїм намаганням мирного зговорення і культурних зв'язків з ворогом.

Зобразивши тактику ворожих акцій, ми хочемо ще раз виразно підкреслити, що наша визвольна політика й боротьба має надалі бути безкомпромісовою. Ми не можемо в жодному випадку йти на будь-яке зближення з ворогом і тим

Провали і дезертирство в КГБ

ВЧК, ОГПУ, НКВД-НКГБ, СМЕРШ, МГБ і КГБ, — це назви однієї й тієї самої установи, терористичного рамені КПРС. Змінювали назви органів безпеки СРСР, щоб затирати злочинність чекістів та робити надії для населення про «привернення соціалістичної за конності». А що радянські органи безпеки діють все з доручення ЦК КПРС, то за злочини Дзержинського, Менжинського, Ягоди, Єкова, Берії, Меркулова, Абакумова, Круглова, Серова, Шелепіна, Семічасного і Андропова несе відповідальність партія. ЦК КПРС відповідає і за мільйонові жертви чекістського терору протягом 50-тилітньої окупації України большевиками.

В ряди чекістів попадали часто молоді люди, які дійсно вірили в справедливість диктатури пролетаріату. Чекістська установа за моральними засадами і злочинністю духовістю їх однак, ла-

УПА І АМЕРИКА

Дервінські, конгресмен США, вказав на святковому бенкеті в честь 25-річчя УПА, що відбулося 17. червня ц. р. у Вашингтоні, про вклад УАП у всеєвітню боротьбу за ідеали свободи і національної незалежності. На окрему увагу заслуговують такі слова американського політика: «Дії УПА найкраще відзначимо, коли освідомимо американців про небезпеку комунізму і московського імперіалізму. Ми повинні будувати мости з поневоленими народами, а не з Москвою. Ми мусимо переконати всіх, що перемога над комунізмом — наше найважливіше завдання. З комунізмом не може бути жадного співжиття. Це добре розуміла УПА, яка боролася на два фронти. Ви, українці, завжди були й далі є в первих лавах боротьби проти комунізму. Тримайтесь своїх традицій, не здавайте своїх позицій, а одного дня правда переможе.»

ЕМІГРАЦІЯ РЯТУЄ ОСОБОВІСТЬ УКРАЇНИ

Закінчення з 1-ї ст.

турного розвитку українського й російського народів». (Цитата з «Економіческої історії ССР», Москва 1963, стор. 98).

Ніде правди діти нині, силою обставин амбасадорами України стали українці на чужині. Ці політичні втікачі шилять правду про український народ і засвідчують самобутність української культури. Важко запрашуваний гріш вони жертвують на чужомовні видання, авторами яких є наші вчені. Вони здобувають пропагаторів української справи між чужинецькими журналістами. Вони знайомлять чужинців з українськими піснями і танцями, роблять виставки народного мистецтва, ширять славу про Т. Шевченка, І. Франка, Л. Україну, В. Симоненка та взагалі при

мала, робила з них циніків, кар'єристів та злочинців.

У сучасну пору молоде покоління більш тверезо оцінює «комуністичні ідеали» і тому вже нелегко вербувати сексотів і агентів КГБ. Щоб побороти нехіть молоді йти на агентурну роботу, ЦК КПРС старається ширити легенди про «геройство» і «патріотизм» чекістів. Злочини чекістів агітпропи стараються підтасовувати видумками про «гуманність» чекістів. По всіх республіках останньо показують фільми, де гльорифікується чекістів-злочинців.

Ряд чекістських злочинів у самому СРСР можна затушквати, або причепити Сталінові, чи Хрушчову. Зате не можна заховати злочинної діяльності КГБ за кордонами СРСР. Не можна теж затаїти провалів большевицької агентури і дезертирства чільних агентів КГБ.

Лише протягом першого півріччя 1967 р. викрито ряд шпигунів радянської розвідки: в Бельгії — Володимира Шепетуна, в Голландії — В. Глухова, в Італії — Рінальді, який відтак зрадив 300 інших радянських розвідників, між ними І. Павленка в Італії, І. Очуркову і Б. Петріна в Греції, А. Захарова та Н. Ранова в Кіпрі. В Туреччині викрито А. Зеленіна та І. Муратова, в Марокко — К. Аксенова, в Швейцарії — І. Петрова. Список імен можна було б продовжувати іншими викритими агентами у вже названих країнах, як теж агентами, яких здемасковано у висліді деконспірації розвідної мережі в Норвегії. Але про брудну роботу терористів і розвідників КПРС найбільше довідався вільний світ від дезертирів-чекістів.

Розчарований в комунізмі і чорних ділах радянської агентури, втік по війні Ігор Гузенко, працівник радянської амбасади в Оттаві. Він допоміг викрити шпигунську мережу в Канаді, США і Великобританії. Дякуючи Гузенкові, покладено край викраданню атомових та-

кожній нагоді пропагують національну особовість та відрізницю нашого народу. Сьогодні вже є катедри української мови й літератури при різних світових університетах, українські історики співпрацюють у різних журналах. Стало вже традицією, що діти українських емігрантів пишуть докторські праці на українські теми. Інвентаризація досягів української політичної еміграції на відтинку зовнішньої інформації ставить в тінь мізерні висліди діяльності УРСР на зовнішньому відтинку. Це ще тим більше, що головною метою «представників УРСР» і «культурних зв'язків» є паралізувати діяльність української еміграції і переконувати її і світ, що український народ хоче бути «навікі» залежним від «старшого російського брата».

ємниць. Кілька років пізніше на бік Західу перейшов полковник-чекіст Юрій Роставаров, який мешкав в Японії і був шефом радянської розвідки на Далекому Сході. Подібно поступив агент-чекіст Петров в Австралії, передаючи австралійським чинникам всі дані про радянську розвідчу мережу в цій країні. Ми навели лише три маркантні приклади, але моральні заломання агентів-чекістів відбуваються чимраз частіше. При тому характеристично, що між заломаними є вже навіть довірені самого шефа КГБ, доказами чого є втеча Б. Сташинського і Носенка.

Комсомолець-чекіст Богдан Сташинський здобув у тодішнього шефа КГБ, недавнього голови ВЦРПС А. М. Шелепіна, довір'я підлим вбивством Провідника Організації Українських Націоналістів Степана Бандери в 1959 р. Однак дні 12 серпня 1961 р. Б. Сташинський утік з дружиною до Західного Берліну. На процесі в Карльсруе, що почався 8. 9., і закінчився 19 жовтня 1962, засуджено Сташинського за злочин, але заразом Найвищий Суд Німецької Федераційної Республіки стверджив, що «він був при цьому лише інструментом в руках безсовісних політичних ініціаторів злочинів», а саме: КГБ, радянського уряду і ЦК КПРС.

Молодий старшина КГБ Носенко не мав за собою вбивств, принаймні про це невідомо, але як особистий приятель Шелепіна і Семічасного по праці в комсомолі, він користався найвищим довір'ям верхівки КГБ. В 1964 р. Носенкоскористав з перебування в Швейцарії і назвавши залишився на Західі. Він розкрив багато таємниць і злочинів радянського уряду.

Отож, минув той час, коли терористичне рам'я сягало всюди. Навпаки, зневіра охопила провідні кола терористичного апарату КГБ. Ті, в котрих залишилася хоч крихітка сумління, переходять на Захід і викривають криваві діла КГБ та іх політичного ішціятора і наставника — ЦК КПРС. Інші спричиняють провали мережі агентів на Західі. Дійшло до того, що КГБ не могло запобігти втечі дочки Сталіна — Світлані Алілуєвої. Крашого доказу загибелі КГБ годі шукати. І не допоможуть зміни на верхівці. Андропов, на руках якого застигла кров повстанців Будапешту, може змінити вплив КГБ на політику ЦК КПРС, але процес розкладу органів безпеки КГБ не стримає.

Василь Дмитерко

ПРОМОВИСТИЙ ФАКТ

Чи не найкращим доказом непоборності українського духа є факт, що сме дочка відомого поета Драй-Хмари перша оборонила 23. червня ц. р. докторську працю на Сорбонському університеті і то на тему творчості свого батька, знищеного большевиками.